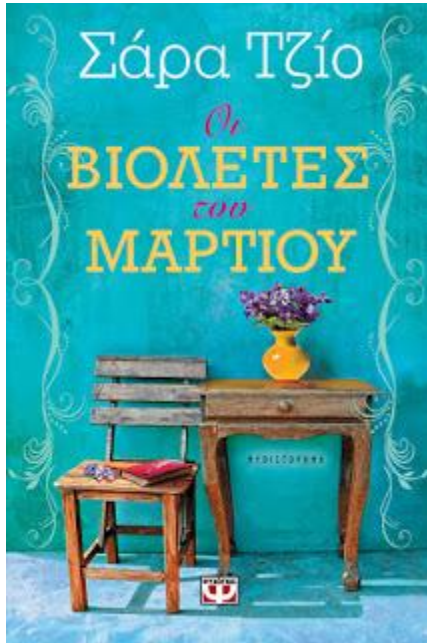

Review : Οι βιολέτες του Μαρτίου

«Οι βιολέτες του Μαρτίου»
της Σάρα Τζίο

Πριν ακόμα γίνει τριάντα, η Έμιλι τα είχε όλα: ένα επιτυχημένο μυθιστόρημα, έναν σύζυγο που έμοιαζε να είχε ξεπηδήσει από τις σελίδες ανδρικού περιοδικού, και ένα εισιτήριο άνευ επιστροφής για τη χώρα της απόλυτης ευτυχίας.

Δέκα χρόνια αργότερα, η ζωή της δε θυμίζει σε τίποτα την ειδυλλιακή εκείνη περίοδο. Όταν η ηλικιωμένη θεία της, Μπι, την προσκαλεί να περάσει όλο τον Μάρτιο στο σπίτι της στο Μπένιμπριτζ Άιλαντ, η Έμιλι δέχεται, ελπίζοντας ότι η θάλασσα θα γιατρέψει τις πληγές της. Κάνοντας έρευνα για το επόμενο βιβλίο της, ανακαλύπτει ένα κόκκινο βελούδινο ημερολόγιο από το 1943, το περιεχόμενο του οποίου φέρνει στο φως μια αναπάντεχη ιστορία που σχετίζεται με τη δική της ζωή.

Η ΑΠΟΨΗ ΜΟΥ:

Ένα από τα βιβλία που με εξέπληξαν πολύ ευχάριστα τον τελευταίο καιρό ήταν οι Βιολέτες του Μαρτίου της Σάρα Τζίου που κυκλοφορούν στη χώρα μας από τις εκδόσεις Ψυχογιός. Διαβάζοντας την υπόθεσή του στο οπισθόφυλλο θεώρησα ότι θα διαβάσω μία ανάλαφρη ιστορία μιας γυναίκας που ψάχνει τον εαυτό της και τη χαμένη ευτυχία της ένα θέμα "τυποποιημένο" και πολυχρησιμοποιημένο στη λογοτεχνία.

Η Τζίο όμως κατάφερε να ξεφύγει πέρα απ τα παγιωμένα κλισέ. Δίνοντας στην ιστορία της μυστήριο, σασπένς, μικρές αλλά απαραίτητες ανατροπές και μία ροή γεγονότων απολύτως ομαλή καταφέρνει να ξεδιπλώσει όλες τις πτυχές της υπόθεσης κρατώντας το ενδιαφέρον του αναγνώστη αμείωτο μέχρι την τελευταία σελίδα. Σ' αυτό βέβαια βοηθάει και το γεγονός ότι η συγγραφέας χειρίζεται άψογα τη γλώσσα και γενικά το ύφος της γραφής της είναι τέτοιο που όχι μόνο δεν κουράζει τον αναγνώστη αλλά τον αναζωογονεί με κάθε λέξη.

Είναι άλλωστε πεπειραμένη αρθρογράφος κι αυτό της δίνει τη δυνατότητα να γνωρίζει τί θελει να διαβάσει ο κόσμος χωρίς να υποβαθμίζει στο ελάχιστο αυτό που εκείνη θέλει να πει. Είναι ριψοκίνδυνο να προσπαθήσει να μιλήσει κάποιος για την υπόθεση του βιβλίου. Το πιο πιθανό είναι να "μαρτυρήσει" κάτι ασήμαντο αλλά τέτοιο πράγμα δεν υπάρχει σ' ολόκληρο το μυθιστόρημα.

Όλα είναι εξίσου σημαντικά, όλα συνδέονται και δημιουργούν ένα ψηφιδωτό που όταν ολοκληρωθεί δίνεται μία ξεκάθαρη εικόνα του τι συνέβη πίσω στο 1943 και αποκαλύπτεται μπροστά μας μέσα από το κόκκινο ημερολόγιο που βρίσκει η πρωταγωνίστρια μας στο σπίτι της θείας της και του τι συμβαίνει στην τωρινή της ζωή η οποία μέσα σε μία δεκαετία φτάνει στα όρια της καταστροφής.

Κι εδώ η Τζίο κατά την άποψή μου κάνει κάτι αξιοσημείωτο. Δε διαλέγει για πρωταγωνίστρια μια γυναίκα που ακολουθεί τα στερεότυπα και τις επιταγές τις κοινωνίας μας. Δεν επιλέγει μια γυναίκα δυναμική, ανεξάρτητη, μια γυναίκα Σκάρλετ Ο' Χάρα που έχει πάρει τη ζωή της στα χέρια της. Επιλέγει μια ηρωίδα που δεν αισθάνεται υποχρεωμένη να είναι άφθαρτη, αλύγιστη, ανίκητη. Η ηρωίδα μας είναι καθ' όλα ανθρώπινη. Μια γυναίκα που διεκδικεί το δικαίωμα να λυγίσει υπό το βάρος των αλλαγών που ανέτρεψαν όλα της τα δεδομένα, το δικαίωμα να αφήσει τον εαυτό της να βιώσει ολοκληρωτικά το συναίσθημα του πόνου και της θλίψης αλλά και το δικαίωμα να απαιτήσει μια δεύτερη ευκαιρία να σταθεί στα πόδια της.

Μ' αυτόν τον τρόπο κάνει τις αναγνώστριες της (γιατί είναι φανερό ότι απευθύνεται κυρίως, αν όχι αποκλειστικά, σε γυναικείο κοινό) να συνειδητοποιήσουν ότι ο καθένας από μας είμαστε πρωταγωνιστές στο μυθιστόρημα της δικής μας ζωής αφού δε χρειάζεται να έχουμε υπερδυνάμεις για να είμαστε εμείς οι ήρωες.

Κι αυτή είναι η πιο ευχάριστη αίσθηση που μπορεί να σου αφήσει ένα βιβλίο...